

ת"פ 66229/07/23 - וקילי נדיאה נגד מדינת ישראל המחלקה להנחית, בפרקליטות המדינה,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עתפ"ב 66229-07-23 נדיאה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
מבקשת	וקילי נדיאה ע"י ב"כ מאיר סויסה
נגד	מדינת ישראל ע"י המחלקה להנחית
משיבה	בפרקליטות המדינה, באמצעות עו"ד אסף שטרן

החלטה

לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית משפט השלום בבר שבע (כב' השופטת א' קרץ) בבצה"מ 47762-07-22, מיום 29.5.23, בה דחתה בקשה לבטל החלטה מיום 16.1.23, בה נדחתה בהסכמה בקשת המערערת לבטל צו הריסה מנהלי (לטענת המבקשת - "הסכמתה" ניתנה ללא ידיעתה על ידי בא כוחה). יוער כי ערעור הוגש לפני יומיים (בעתפ"ב 61486-07-23) ונמחק בשל הגשתו באיחור.

החלטה בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור יכולה להיעשות על יסוד הכתובים, ואין חובה לקיים בה דיון במעמד הצדדים (ראו בש"פ 3464/17 דראגרה נ' מדינת ישראל (9.5.17), בג"ץ 3931/17 דראגרה נ' ג'ובראן (4.5.17), בש"פ 7906/11 מאירסון נ' מדינת ישראל (3.11.11)).

לאחר עיון בבקשה להארכת מועד, החלטתי לדחות הבקשה על הסף, מבלי לבקש תשובה ומבלי לקיים דיון, מהנימוקים שיפורטו מיד.

אמנם, בהליכים פליליים ומעין פליליים כמו ההליך לפנינו, שיקול הדעת הנתון לבית המשפט אם להאריך מועד הוא רחב. הכלל הוא התחשבות רבה בנאשם, או מי שהוא כעין נאשם בהליכי תכנון ובניה. אולם, גם בהליכים כאלה אין מקום להאריך המועד לערער, כאשר ברור שאין כל טעם בדבר.

מבחינת הפסיקה יש לשקול שני שיקולים מרכזיים, מידת האיחור בהגשת הערעור, וסיכויי הערעור.

לעניין **מידת האיחור**, על פני הדברים, לכאורה, אין מדובר באיחור גדול מאוד. שכן, הערעור הראשון (שבחלקו נדחה לגופו, ובחלקו נמחק מחמת אי הגשת בקשה להארכת מועד), הוגש פחות משבועיים לאחר תום המועד המאוחר להגשת ערעור. אולם, טענה זו נכונה רק למראית עין. שכן, באופן מהותי, המדובר בבקשה לערער על החלטה המקורית מיום 16.1.23, אשר מאז נתינתו חלף זמן משמעותי ביותר, למעלה מחצי שנה.

במסגרת הבקשה לביטול אותה החלטה שהוגשה לבית משפט קמא ביום 19.5.23, טענות המערערת לפיהן לא ידעה על החלטה היו מעורפלות ביותר (אוזכרו אשפוזים, אך לא אוזכר המועד בו נודע לה בפועל על פסק הדין), ואף התצהיר שצורף היה כללי, ללא ציון המועד המדויק בו נודע לה על פסק הדין (שניתן בהסכמת עורך דינה, לטענתה ללא אישורה), וכיצד נודע לה.

בהקשר זה חשוב לציין כי מכתב מטעם עורך הדין הקודם, שאמר שפעל לטובתה אך קיבל החלטה בעצמו, אכן צורף לאותה בקשה. אולם המכתב אינו מציין במפורש שלא הודיע למערערת על החלטה. מכיוון שמשמעות החלטה הייתה שעליה להרוס את הבית שבנתה תוך זמן קצוב, קשה להאמין שבא כוחה לא הודיע לה מיד, או בהקדם האפשרי.

עוד לענין הזמן - לפי החלטה העיקרית מיום 16.1.23, על המערערת היה לבצע ההריסה עד ליום 1.5.23, או לכל המאוחר עד ליום 1.7.23. משמע, צו ההריסה כבר בתוקף. במצב דברים בו ביתה של המבקשת אמור לההרס על ידי הרשויות בחודש יולי, נדרש הסבר משכנע לכך שלא הוגש ערעור תוך ימים ספורים ממתן החלטה ביום 19.5.23. אמנם, היו שתי פניות לבית משפט קמא לדחות את המועד (מיום 19.6.23 ומיום 20.6.23), אולם גם לאחר הסירוב האחרון, ביום 20.6.23, לא הוגש ערעור בהול לבית משפט זה. זאת, עד שהצו כבר נכנס לתוקף, וימים ספורים לפני מועד ההריסה בפועל (אשר לפי דברי ב"כ המבקשת צפוי להתרחש ביום 1.8.23). למעט אמירה כללית לפי המבקשת, באמצעות בנה, ניסתה לשנות את החלטה "באמצעות שיג ושיח" שלא פורט תוכנו ומהותו, אין הסבר להשתנות הרבה עד הגשת הערעור והבקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

עיינתי בנימוקי הערעור לגופם, ולא מצאתי שיש סיכוי מוחשי לקבלת הערעור.

ראשית, בקשת המבקשת המקורית לבית משפט השלום (מחודש יולי אשתקד) הייתה לבטל צו הריסה, או לחלופין לדחות הצו למשך חצי שנה. בהסכמה התקבלה בקשתה החלופית, כאשר חצי השנה נמנה מיום הדיון. משמע, בפועל, המבקשת קיבלה, בהסכמה, כפליים מבקשתה החלופית, דחייה של שנה.

שנית, לא מצאתי בנימוקי הבקשה המקורית שהוגשה לבית משפט השלום נימוק היכול להצדיק ביטול של צו ההריסה. שכן, לפי סעיף 229 לחוק התכנון והבניה לא יבוטל צו הריסה מנהלי אלא אם התקיים אחד משלשה תנאים אפשריים "לא יבטל בית המשפט צו מינהלי אלא אם כן הוכח לו שהעבודה או השימוש בוצעו כדין או שלא התקיימו הדרישות למתן הצו כאמור בסימן זה, או אם שוכנע כי נפל הצו פגם חמור שבשלו יש לבטל את הצו". לא נטען שהבניה בוצעה כדין. לא נטען שנפל בצו פגם חמור. אף לא נטען במפורש שלא התקיימו התנאים למתן הצו.

עיון בבקשה המקורית מיום 24.7.22, מלמד כי הטענות העיקריות הן טענות הומניטריות. נטען גם כי מדובר בתוספת לבניה קיימת. בדוחק, במשתמע, אולי ניתן למצוא בכך טענה משפטית לפיה מדובר בבניה ישנה שאינה מתאימה לצו מנהלי שנועד לבניה חדשה. אולם, עיון בצו המקורי, בצילומים ובצילומי האוויר שצורפו לו מלמדים שמדובר בבניה משמעותית מאוד, ששינתה לגמרי את פניו של המבנה הקודם. במצב דברים זה ברור שיש לומר כי התקיים המבחן

שנקבע בפסיקה, מבחן "פנים חדשות באו לכאן", המחייב את הריסת המבנה כולו, לרבות החלק המקורי הישן, שכבר השתנה לגמרי (ראו עתפ"ב (ב"ש) 32018-09-20 **אבו ואקד ואח' נ' מדינת ישראל** (8.11.20), והפסיקה המאוזכרת והמאזכרת).

אמנם, טענת הערעור המרכזית, לפיה מדובר בהסכמה שניתנה על ידי עורך הדין, שלא על דעת המבקשת, שובה את הלב, אך לא משכנעת. שכן, כאמור, להליך המקורי לא היה כל סיכוי ממילא, באשר הבקשה לא העלתה כל עילה לפי החוק לביטול צו ההריסה.

העובדה שיש לבא כוחה החדש של המבקשת טענות חדשות, שהוא חושב שיכול היה לטעון בבית משפט השלום, אותן מתאר עו"ד סויסה כ"טענות כבדות משקל", אינה יכולה לסייע למבקשת. ראשית, משום שאלו טענות שלא באו במסגרת הבקשה לביטול הצו המקורי, ולא הוגדרו בחזית המחלוקת לכתחילה. שנית, עיון בהם אינו מגלה טעם משכנע שהיה בו כדי להביא לביטול צו ההריסה.

למעשה, בטענות חדשות אלה, מדובר בחזרה על הטענה ההומניטרית, חודדה הטענה לפיה יש סיכוי כלשהו בעתיד להכשיר המבנים, וכן נטען מפורשות שהמבנה בעצם ישן, וראוי שצו ההריסה יחול רק על התוספת. כאמור, שתי הטענות הראשונות אינן רלוונטיות להליך, והטענה השלישית רלוונטית אך אינה בעלת סיכוי מוחשי, נוכח השינוי הדרמטי באופי הבית ובשים לב להלכה שאוזכרה לעיל.

נמצא, שהן לעניין לוח הזמנים והן לעניין סיכויי הערעור, אין הצדקה להאריך המועד להגשת הערעור.

הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לצדדים, ותסגור את התיק.

ניתנה היום, י' אב תשפ"ג, 28 יולי 2023, בהעדר הצדדים.